

lv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

4. K svetemu Alojziju v šolo.

ako, prijatelj! Sedaj, ko sva svetega Alojzija malo bolj spoznala, bova pa za nekaj časa ostala pri njem in hodila k njemu v šolo. Učila se bova pri njem živeti za nebesa. To je gotovo najpotrebnejša šola. Kar se boš v tej šoli naučil, otrok moj, to si moraš ohraniti za vse življenje. Potem boš srečen.

Kako prijetne so počitnice po desetih mesecih šolskega leta! Kako vesel je šele čas počitnic za tistega, ki je prinesel domov lepo izpričevalo in bo šel prihodnje leto v višji razred!

Šola svetega Alojzija pa na zemlji nima počitnic. Zato te pa čaka po smrti večni počitek in večno veselje pri Bogu. In to samo je že vredno, da pridno obiskuješ šolo, ki jo bova sedajle začela.

a) Ponižnost in krotkost.

Začniva prvo uro s ponižnostjo in krotkostjo. Zakaj? Kakor je napuh korenina vseh pregreh, tako je ponižnost korenina vseh drugih čednosti; tudi svoji sestri krotkosti daje ona moč in življenje.

Kaj pa je ponižnost?

Kar v katekizem pogledja: Ponižnost je tista čednost, s katero vse dobro pripisujemo Bogu, priznavamo pa svojo lastno slabost in grešnost in se zato radi ponižujemo. Pa še to pogledja, ker imava katekizem pri roki, kaj je krotkost. Krotkost je tista čednost, s katero premagujemo vse želje po maščevanju in krotimo vsako krivično jezo in nevoljo.

Sedaj pa poslušaj!

Sveti Alojzij, angelski mladenič, je imel samega sebe za največjega grešnika. Alojzij je želel biti ponižen. In kje je iskal ponižnosti? Takole je rekel samemusebi: »In če si tudi ti prevzetan, prisili sa-

mega sebe z največjo ponižnostjo, ki si je zmožen, da prosiš Boga, prvi izvor te čednosti, za ponižnost. In to stori na priprošnjo in po zasluženju globoke ponižnosti Jezusa Kristusa, ki je bil Bog in je vzel nase podobo hlapca.«

Kako ponižno se je vedel grofovski sin Alojzij do svojih služabnikov! Nikdar jim ni ukazoval, vedno jih je le prosil: »Če vam ni pretežavno, bi želel, da mi storite...« Tako in podobno je govoril. Celo njegovemu vzgojitelju se je zdelo to preveč. Alojzij je pa rekel: »Lahko bi pač ukazoval, pa si večkrat mislim, kako ni nič razločka med truplom knezovim in strežnikovim. In mislite li, da bi mi boljše postregli, ko bi ukazoval?«

Ko je pozneje vstopil z očetovim dovoljenjem v samostan, mu ni bilo všeč, če so mu omenjali, da je imenitnega stanu. »Samo ubog redovnik sem,« je odgovarjal, »in nič drugega.« Povsod, kjer je le mogel, se je poniževal. Strešel je bolnikom, revežem delil jedila, pometal je sobe in hodnike — angelski mladenič in knežji sin Alojzij!

Alojzij je premišljeval tudi svoje slabosti. Zdelo se mu je, da je preveč osoren s svojimi služabniki. Na zunaj tega ni pokazal, a v srcu mu je vstajala jeza. Tudi ta notranji, pred svetom skriti greh je toliko časa premagoval, da ga je z božjo pomočjo premagal. Misli je: Kako grd je človek, kadar je jezen; kako ostudne so njegove besede!

Eden služabnikov svetega Alojzija je tole povedal: »Večkrat sva se skregala z Alojzijevim vzgojiteljem. Pa je stopil Alojzij iz sobe, prijel me za roko, peljal me v sobo in me pokaral. Bil je res vzvišen v svoji ponižnosti, ljubezniv v krotkosti; nikogar ni zaničeval razen sebe, vse je častil, sam pa se je bal časti.«

Sedaj pa roko na srce, ti otrok, ki vedno govoriš le o sebi, ki le sebe povzdiguješ in druge zaničuješ! Kak si, ko se ti pooblači jasno obličje in obliva potok solzâ tvoje lice, ker se ti ne zgodi vse po volji! In ti, ki cepetaš z nogami, ki svojemu bliž-

njemu ne daš prijazne besede! Ti, ki kuješ maščevanje in ki kakorkoli kažeš svoj napuh in svojo jezo: vsi vi pridite in pogledjte, česa vas uči sveti Alojzij!

Naš sklep bodi: Na delo in v boj za ponižnost in krotkost!

(Nadaljevanje.)

I. Koželj:

Kaj se je Ivančku sanjalo?

Daj pa le idi počivat!« so rekli mama Ivanu, ki se je pridno pripravljajl za prihodnji šolski dan. Zaprl je brž Ivan knjigo, jo položil na polico poleg drugih in odšel v svojo sobico. Ob leko je zravnal in položil na stol poleg postelje, potem je pa pokleknil in izmolil večerno molitev. Ob koncu je pa pristavil: »Daj, ljubi Bog, da se mi bo tudi kaj lepega sanjalo.« Ivanu se je namreč večkrat kaj lepega sanjalo, in tega je bil zelo vesel.

Minole počitnice, ki so bile radi vojne malo daljše kot prejšnja leta, sta prebila z mamico pri teti, doli na Dolenjskem v prijazni vasici pod Gorjanci.

Za hišo je bil velik sadni vrt, na prisojni strani pa ograjen vrtiček, koder so cvele raznobojne cvetice. Po njih so se zibali pisani metuljci, in drobne čebelice so srkale med iz njih čašic.

Ta vrtec je bil Ivanov raj. Najljubši prostor, kjer je presedel dan za dnem. Okopaval in pletl je cveticam in se čudil marljivim čebelicam.

Tako so mu hitro potekle počitnice. A mati so ga morali vpisati v šolo, zato sta se poslovila od dobre tetke in odšla nazaj v mesto.

Ivan ni imel več očeta. Umrli mu je, ko je bil on star šele štiri tedne. Mati ni mogla preboleti bridke izgube. Večkrat je tihoma jokala, da bi je otrok ne videl.